Ч. 70. Четвер 9 цьвітня (27 марта) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Положене на Угорщині. — Розвязане фінляндского сойму. — З Сербії.

Понеділкове засіданє палати послів розпочало ся о год. $3^1/_4$ з полудня повідомленем президента дра Вайскірхнера, що вибраний в 58-ім окрузї галицкім посол др. Володимир Охримович зложив свій мандат, внаслідок чого на его місце приходить заступник п. Василь Стефаник, руский писатель із Стецевої під Снятином. П. Міністер скарбу предложив проект закона о розширеню часового увільнення від податку домово-чиншевого нових будівель, які станут на фортифікацийних ґрунтах міста Кракова. По відчитаню цілого ряду інтерпеляций приступила палата до дальшої дискусиї над підвисшенем континґенту рекрута. По переведеній дискусиї вибрано ґенеральних бесідників, а то „против“ Шумаєра, а „за“ Куншака. По кінцевій промові внескодавця Поґачника наради перервано.

На вчерашнім засіданю по кількох фактичних спростованях приступлено на внесене пос. Хоца до поіменного голосованя і в тім голосованю принято 303 голосами против 122 наглячість внесеня о континґенті рекрута, та зараз приступлено до нарад над самим внесенем. Довшу промову виголосив член польского Кола о. Ржешудко, по чім промовили коротко ґенеральні бесідники і предложене принято в другім і третім читаню. Засіданє відтак закрито і назначено слідуюче на нині рано.

Палата панів відбуде своє засіданє в пятницю дня 10 с. м. На дневнім порядку стоїть друге читанє предложень о континґенті рекрута.

Політичне положене на Угорщині з нагоди нарад в соймі над реґуляміном дуже загострило ся. Посли немадярских народностий подають кождого дня по кількадесять ріжних внесень, домагаючись поіменного голосованя над ними і тим дуже спиняють хід нарад. В послідних днях виринув новий клопіт для коалиції наслідком демонстрациї против цивільних шлюбів. Міністерияльний радник Баркочі, бувши сьвідком цивільного шлюбу, не встав з місця свого підчас відчитування формули присяги, аж по візваню провадячого метрики. Відтак не хотів він підписати протоколу шлюбного. В тій справі пос. Броди вніс інтерпеляцию в соймі. Дневники накинули ся на Баркочого і домагали ся его усуненя з міністерства а то довело до розятреня між людовцями і независимцями в соймі, що могло довести до розриву коалиції. Переговори між людовцями а міністром Апоні довели до того, що Апоні заявив, що поступоване Баркочого є доганне задля демонстративного наміру, але его не можна усувати. Людовці ухвалили вдоволити ся таким полагодженем і небезпечність для коалиції поки що проминула. — Вчера приймив угорский сойм §. 1 нового реґуляміну соймового, відкидаючи всї инші внесеня. Посли немадярских народностий, по відобраню голосу трем з черги їх бесідникам, вийшли демонстрацийно із салї і заявили, що супротив такого поведення президиї не будуть брати дальшої участи в дискусиї.

Для фінляндских патріотів настали тяжкі часи. Росийский уряд, приборкавши революцию в корінній Росиї, змагає до того, щоби знівечити автономію Фінляндиї та повернути її в звичайну росийску ґубернію. По зміні ґен. ґубернатора Ґерарда, що стояв на сторожи прав Фінляндиї, обрусителем Бекманом, якому надано крім адміністрацийної власти також військову, зважив ся цар на розвязане фінляндского сойму. — Шведске телеґрафічне бюро довідує ся з Гельзінґфорсу, що маніфест царский розвязує фінляндский сойм з днем 6 цьвітня. Нові вибори відбудуть ся 1-го липня, а сойм збере ся на ново 1-го серпня. Рівночасно приносять берлиньскі часописи в дописях з Фінляндиї вістку, що нові вибори відбудуть ся не

Око в око з смертию.

(З ческого — І. С. Махара).

Одного дня появила ся в часописях вістка, що якийсь сімдесятьлітний старець повісив ся — зі страху перед смертию.

Я сидів з моїм приятелем в нашій каварни з сірими стінами і закопченою стелию, де кождого дня в тім самім часї можна було бачити ті самі лиця. Під вікном сиділи кождого дня три поважні радники торговельного суду і читали мовчки свої ґазети, при другім столї сідало кількох жидів, що все грали доміно, відтак був стіл двох запалених грачів в шахи, в однім куті видко було заєдно двох пенсионованих капітанів артилєриї, кількох пасторів приходило кождого дня і переглядало всї часописи, які були в каварни, було там і товариство картяне, котре що день грало по кілька партий і при кождій сварили ся, а знов при столї по середині сидїло ціле пополудне чотирох людий ріжного віку, о котрих ніхто не знав, що они були і з чого жили — одним словом: наша каварня мала своїх постійних гостий, які приходили о означених годинах, сїдали на своїх звичайних місцях і замавляли все один і той сам напиток, аби відтак знов о означеній годині відійти. Чужий був дуже великою рідкостию, а коли часом який появив ся, то на него зглядали ся цікаво з усїх сторін.

Згаданого дня сидів такий незнакомий при нашім столї. — То був сильний старший чоловік з великою головою і жовтавим лицем, з котрого гляділо двоє сумних, мрачних, ясно синих очий; мав коротко стрижене волосе, брови над вигнутим енерґічним носом були зрослі, ясна довга борода почала сивіти, викладаний ковнїрець був помятий і брудний, немов би его на віч не знимано, а також его сурдут з темного сукна був помятий і повний піря; взагалї робив враженє чоловіка, що забавляв ся до пізної ночи, прийшов домів трохи підпитий і кинув ся в одіню на ліжко.

Перед ним на столї стояла до половини надпита склянка кави, а побіч лежало кілька ілюстрованих часописий, але чужий гість видко не ткнув їх ще, бо були порядно поскладані на собі, так як їх кельнер звичайно подавав.

Коли ми прийшли, воркнув він кілька незрозумілих слів у відповідь на наше поздоровлене, навіть не глянувши на нас; его очи гляділи безнастанно в противний кут каварнї, руки лежали на колїнах а цілим своїм тілом був трохи похилений наперед.

Мій приятель і я взяли ґазети до рук, але нагле немов би на команду глянули взаїмно на себе — ми рівночасно в двох ріжних ґазетах вичитали вістку про того старого дивного самоубийника.

— То дивно — почав мій приятель, що любив фільософувати над всїм в сьвітї. — Де тут є льоґіка, нехай менї хто скаже. Чоловік, що вже стоїть над гробом, вішає ся — зі страху перед смертию! Було би то сьмішне, коби не було таке траґічне.

— І оно було би траґічне, колиб не було сьмішне — відповів я глумливо, бо менї видавало ся, що мій приятель почав таку розмову аби показати ся перед чужинцем.

— Гм — відозвав ся мій товариш, не зважаючи на мою замітку — той старий був або божевільний, або цілковитий дурень — страх перед смертию чей не може бути поважною причиною, аби собі відбирати житє.

Я побачив, що чужий гість порушив ся. Его мутні очи поглянули на нас і він став уважно прислухувати ся нашій розмові.

— Длячого дурень — відповів я — або божевільний? Атже звістно, що й деякі вояки стріляють в себе перед битвою, зі страху перед ворожою кулею? Або подумай про того дивака, про якого ми недавно читали; він заморив себе голодом, аби его не отроєно. Длячого бачити в тім зараз доказ божевільности? То є страх, але страх перед якимсь родом смерти і той страх приневолює такого чоловіка вибирати собі иншу смерть.

Мій товариш ще не піддавав ся.

— Добре, отже страх — сказав він — ти признаєш, що сила судженя такого чоловіка і вислїди ei зовсім не суть правильні.

— Чому нї? Уяви собі лише круг, в якім сила осуджуваня такого чоловіка обертає ся, подумай о уявах, які він мусить мати. Очивидно приходять до того ще всілякі обставини...

— А все таки той старий був дурак —

на основі дотеперішної виборчої ординациї, але на основі нового виборчого закона, октройованого царем. Царский уряд задумує отже тепер обмежене виборчих прав, приложене до російских горожан, примінити також до Фінляндців, які в минувшій соймовій каденциї завели були загальне голосоване установленем активного і пасивного права також для женщин. З перших виборів увійшло до сойму на 200 послів 80 социяльних демократів а в тім 19 женщин. — Сойм розвязано, дякуючи заходам ґен.-ґубернатора Бекмана і то з приводу социял-демократичної резолюциї, ухваленої соймом против фінляндского сенату. В резолюциї тій обвинувачує ся сенат, що він своєю діяльностию, яка була спрямована против пролетарияту, ставав на перешкоді більшости народа, щоби з'єднати свої сили для боротьби з внішною небезпечностию. Дальше, що сенат образив ту частину російскої людности, яка підтримувала права Фінляндиї дозволивши арештувати і засилати не тілько ті особи, що справді брали участь в політичних злочинах під впливом адміністративного терору, але й инших російских горожан, що належали до партиї оборони; і крім того виявив уступчивість для вимогів реакциї і проявляючи безсильність в обороні перед нападами на незалежність краю.

Вчера перед полуднем відбула ся в Білграді під проводом короля Петра кількагодинна конференция міністерияльна в справі заяв опозициї в скупштині. Зачувати, що правительство предложило внесене на безпроволочне розвязане скупштини, король же наставав на те, щоби передтим полагоджено торговельний договор з Австро-Угорщиною і старано ся навязати порозуміне з опозицием, для оминеня нових виборів. Король прийме нині президию скупштини, а відтак провідників опозициї. Заповіджене на нині вечер засідане скупштини не відбуде ся. — Опозиция відкинула предложене правительства, аби перед дальшими переговорами ухвалити ще буджетову провізорию на місяць цьвітень.

Новинки.

Львів, дня 8-го цьвітня 1908

— **Є. Е. ВПреосьв. Митрополит** гр. Андрій Шептицкий перебував в послідних часах у Відни, де лічив ся на хору ногу і мав нині в середу вернути до Львова. Однак Впреосьв. Владика — як доносить „Руслан", задумує поїхати на дальшу курацию до Вісбадену, не вступаючи до Львова.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував практиканта рахункового Намістництва, Станислава Понурского, асистентом рахунковим, а переніс практиканта концептового поліциї, Ант. Пайончковского, зі Львова до Перемишля.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Семена Білінкевича, гр. кат. сотрудника в Микуличині, на опорожнену гр. кат. парохію цісарского надання в Яблониці.

— **Стипендиї.** П. Намістник надав опорожнені стипендиї з фоду наукового призначеного для молодежи рускої народности в річних квотах 210 кор. почавши від шкільного року 1907/8 слідуючим студентам виділу права і фільософії на львівскім уніерситеті: Николаеви Срібному, студ. II року прав; Адамови Миклаєвичеви, студ. IV р. фільософії; Іванови Демчукови, студ. IV р. фільософії і Теодори Заморі, студ. I р. фільософії; наконець Сидорови Булї, студ. II р. прав на універс. Ягайлоньскім в Кракові.

— **Нещаслива пригода.** В Перемишли на ул. Крутій, положеній в самім середмістю, стала ся слідуюча пригода. На улици бавило ся кількоро дітий, а між ними й 7-літна Льопа Катиньска і 14-літний Никола Лось. Лось приніс з собою якусь стару рушницю і з жартів вміряв ся нею до Катиньскої і стрілив. Катиньска крикнула і повалила ся нежива на землю. Куля поцілила єї в саме чоло і зробила смерть на місци.

— **За обманьство.** До склепу Хаїма Кранца при площи Краківскій ч. 4, котрий продає черевики, впав онегди зарібник Ґнип з Замарстинова в товаристві Івана Шумского і его жінки і вдарив Кранца раз в груди, а другий раз „позаущ" так, що его аж на хвильку приголомшив. На крик Кранца прибіг его помічник склеповий Коппер, але того знов Шумский так почастував кулаком, що він не важив ся боронити Кранца. Аж люди з улиці зробили конець бійці і Ґнипа арештовано. На поліциї признав Ґнип, що побив Кранца, але сказав, що за то, що Кранц перед кількома днями обманув его жінку продавши їй за добрі гроші дрантиві черевики.

— **Арештоване фальшівників гроший** у Львові єсть одним доказом більше, якої зволочи налізло та й все ще валазить до нас з Росиї. Злодії, розбишаки, фальшівники гроший, всілякого рода авантурники, шукають собі коли не постійного то бодай хвилевого приміщеня в Галичині і стягають ся тут головно до більших міст та ведуть своє погане ремесло доти, доки аж поліциї не удасть ся їх висліднти і зробити нешкідливими. В послідних часах, як звістно, появляли ся у Львові досить часто фальшиві 1- і 5-коронівки та монети по 10 і 20 сотиків, але якось не можна було викрити, хто їх фабрикує. Аж від кількох днів звернула на себе увагу громада постійних гостий в шинку Люблінера, котра необачно в голосній розмові зрадила свою тайну. Вчера арештовано цілу ватагу і знайдено при ній готові фальшиві монети, а в помешканю Лейби Вайнера, прибувшого з Одеси, котрий мешкав при ул. Смерековій під ч. 4, знайдено цілий варстат до відливаня і зваряди до викінчуваня монет. Крім Вайнера, у котрого знайдено 17 підроблених монет, арештовано ще Константина Сидорова, бувшого російского поручника з Житомиря. Шмілу Ямпольского з Каменця подільского Кузьму Сквавишева в Вітебска і Андрія Цьвіка помічника масарского зі Львова. Всі сидять тепер під ключем.

— **В справі спадщини по Полуботку** пишуть з Полтави до одної з київских ґазет: На кошти веденя справи зложили спадкоємці гетьмана Полуботка 4000 рублів. На засіданю, яке відбуло ся дня 23 марта, вибрана специяльно в тій цїли комісия постановила запросити двох відомих адвокатів з Росиї та Англії і безпроволочно вислати до Англії присяжного адвоката та члена комісиї, щоби напевно вивідатись про полуботківску спадщину та рішити, що робити дальше. Час приниманя дальших паїв від спадкоємців продовжено ще до 1 мая ст. ст. Ті, що не затягнені до спису спадкоємців у проф. Ал. Рубця і не були на першім з'їзді в Стародубі, також можуть причинитись своїми грішми до комітету на ведене спадкової справи, але разом з грішми мають предложити докази свого посвояченя з Полуботком.

— **Репертуар руского народного театру в Тернополи.** Саля „Міщаньского Брацтва". Початок о год. 7·30 вечером. Білети продає раньше „Народна Торговля".

В четвер дня 9 цьвітня „Любощі", штука в 3 діях А. Шніцлера.

В суботу дня 11 цьвітня „Барон циганів" оперета в 3 діях Штравса.

В неділю дня 12 цьвітня „Серед бурі", історична драма зі співами в 5 діях Бориса Грінченка.

Ві второк дня 14 цьвітня „Мари", родинна драма в 3 діях Генрика Ібсена.

В середу дня 15 цьвітня „Рідзвяна ніч" (Царицині черевички), опера в 4 діях М. Лисенька.

В четвер, пятницю і суботу представленя не буде.

— **З товариства „Руска Бесїда" у Львові.** На загальних зборах, які відбули ся дня 14. і 21. марта с. р., вибрано новий виділ, котрий дня 28 марта уконституовав ся в сей спосіб, що вибрав з поміж себе: Льва Шеховича, радника суду, головою; Ілию Кокорудза, ґімназияльного професора, заступником голови; Йосифа Дрималика, секретаря суду, театральним референтом; О. Николу Галянта, катехита, касиєром; Володимира Штогрина, скарбового урядника, господарем; Михайла Рибачка, ґімназияльного учителя, секретарем; Михайла Волошина, кандидата адвокатури, завідателем бібліотеки. Заступниками виділових вибрані: Петро Берест, почтовий урядник, Ярослав Колтунюк, урядник „Дністра" і Степан Чарнецкий, інжинір.

— **Нагла смерть.** В понедідок около 3 год. вертав до дому з бюра сільного при Виділі краєвім ад'юнкт концептовий Людвик Марцінкевич. Переходячи через ул. Сикстуску побачив, як два хлопці били ся і один кинув ся з ножем на другого. Обурений, тим зловив хлопця і хотів его віддати в руки поліциї. В обороні хлопця станув робітник Антін Радзієвский, вирвав его з рук Марцінкевича і пустив на волю. Тоді Марцінкевич завізвав поліцая, щоби арештував Радзієвского. Підчас коли поліцай вів Радзієвского, ішов Марцінкевич поволи за ними. Коли опинили ся на ул. Третого Мая, Марцінкевич нараз стратив притомність, захитав ся, зловив ся стовпа лїхтарні

перебив мені мій товариш на ново — щось такого не прийде взагалі розумному чоловікови на гадку.

Чужий гість прислухував ся, до тепер уважно і присунув ся близше.

— Позвольте, панове — сказав скоро одностайним, трохи захриплим голосом — мене цікавить та справа. Чи можу взяти участь в вашій розмові?

— Дуже прошу — відповів я — але гадаю, що наша розмова вже скінчена; о скілько знаю мого приятеля, то було послідне слово, яке він нині сказав. Але коли хочете, говорім дальше.

Він притакнув головою. Сидів все ще на пів похилений, а руки лежали ще непорушно на колінах, між тим як его велика голова обертала ся то до мене то до мого товариша і глядїла на нас своїми дивними, сумними очима. При тім говорив він дивно одностайним голосом, який нагадував мені мого старого професора математики, сухого, веркотливого дизака.

— Смерть, мої панове, що єсть властиво смерть? Розлука з тим, що ми називаємо житєм. То поріг, через котрий ми переступаємо, ідучи зі сьвіта, на котрім ми так і так довго жили, де ми привикли щось робити, щось терпіти і де було нам всьо знане, а ми відтак ідемо через той поріг до чогось, о чім тисячлітні досліди учених і фільософів не могли нам ще доси дати ні найменшої вістки, ні найменшого поясненя. Що єсть за тим порогом? Що єсть по смерти?... Незнакомий помовчав хвилю, немов би ждав на відповідь. — А тепер возьміть житє! Житє для кождого чоловіка єсть більше або менше тяжке, але той тягар так єму знаний, що він лиш нерадо скидає єго. І хоч чоловік не має вже нічого на сьвіті, що хотів би робити, нічого, в що вірить, і нічого, щоби єго тішило, то однако переступити той поріг для него незвичайно страшно. Найстрашнійший вид в житю єсть вид смерти. — Незнакомий знов замовк. — А тепер, мої панове, я кажу, що той старець був героєм. Ага, ви дивуєте ся?... Я надіяв ся того. Прошу, я маю докази. В часописи єсть слово „страх". Страх перед смертию. Ви перед тим цілком справедливо замітили — він обернув ся до мене — що то був страх перед родом смерти. Старий бояв ся незвістного рода смерти. Так як герой боїть ся скритоубийника. Він бояв ся незвістного оружия смерти. І тому вибрав иншу дорогу. Він, так сказати би, визвав смерть на поєдинок. Прикликав єї і поглянув їй отверто око в око. Він скинув сам з себе тягар житя, до якого привик, бо бояв ся, що незвістна смерть могла би єї вирвати єму єго. Розпращав ся з житєм, бо бояв ся, що житє розпращає ся з ним. Подібно, мої панове, діє ся деколи з залюбленими. Він розстає ся з нею, бо боїть ся, аби она не розстала ся з ним...

(Дальше буде).

а відтак і повалив ся на землю. Розумів ся, зробило ся зараз збіговиско, як звичайно в таких случаях і ледви аж під загрозою арештованя удало ся спонукати якогось дорожкаря, котрий взяв тяжко занедужавшого на свою дорожку і повіз на стацию ратункову. Заким однак ще туди заїхав, Марцінкевич помер в дорожці. Лікар міский сконстатував, що смерть настала внаслідок удару серця прискореного іритациєю. Марцінкевич був вже від довшого часу хорий на серце. Померший мав літ 48 і полишив жінку і двоє дітий.

— Дрібні вісти. Заповіджений на 12 с. м. концерт в честь Т. Шевченка в Тернополи відбуде ся з причин місцевої перешкоди аж по сьвятах. — Лікар др. Василь Гукевич переселив ся зі Львова на постійний побут до Одеси. — П. Дмитро Юркевич, родом з Залуча над Черемошом, осягнув в суботу на львівскім університеті степень доктора прав. — Підофіцир артилериї Франц, о котрого пригоді підчас їзди на колесі ми оногди доносили, не помер, — як то розійшла ся була чутка по Львові, але жиє і стан его здоровля трохи поправив ся; єсть надія удержати его при житю. — В Нов. Санчи ширить ся пошесть тифу. Оногди помер там в ратуши на тиф один пожарник а пятьох лежить в шпитали. — За голосну свого часу крадіж у віденьскім арсеналі засудив віденьский суд ґарнізоновий кадета рахункового і заступника офіцира Людвика Ґольдшмідта на 3 роки тяжкої вязниці, обостреної постом і на деґрадацию. — Юл. Бекеш, котрий втік був з Кульпаркова, а котрого арештовано в Бурштині, але випущено на волю, не знаючи, що то чоловік небезнечний, втік знову в сторону як до Станиславова. — Київскі ґубернскі власти затвердили статути двох нових українських товариств а то: „Українського товариства для науки літератури і штуки“, котрого діяльність обнимає ґубернії київску, подільску, волиньску, полтавску і чернигівску — і українського клюбу в Києві. — До ради міскої в Долині вибрані з Русинів: Іван Грабовеньский, Стефан Кардаш, Петро Мацевич і Михайло Мисевич. — В Ансонії (Америка) згоріла дня 16 марта церков сьв. Петра і Навла. З горіючої церкви виніс сьв. Дари о. Макар. Церков була обезпечена на 5000 долярів.

— Недалеко заїхав. Німецкий подорожник і писатель Рудольф Цабель, про котрого подорож самоїздом з Франкфурту над Меном до Індиї ми доносили в послідні́м часі, не далеко заїхав. Подорож закінчила ся в Баварії страшною катастрофою. На гостинци межи Інґольштадтом а Пфаффенгофен хотів самоїзд, в котрім їхав подорожник з жінкою, виминути якийсь віз і притім в'їхав на дерево та зовсім розбив ся. Пані Цабльовій при тій катастрофі розбило щоку, шофер зломив собі руку і нарушив лопатку а сам Цобель набрав ся лиш страху. Розбитий самоїзд казав собі Цобель умисно зладити до подорожи до Індиї. Другому самоїздови, що їхав з заду з пакунками, не стало ся нічого.

— Жертва забобонности і недогляду санітарного. В селі Мацьковичах під Перемишлем стала ся подія, котра з одної сторони показує, як велика панує забобонність в широких масах непросьвіченого селяньства в Галичині а з другої може служити за доказ, як лихо виконує ся у нас, або таки й зовсім невиконує ся служби санітарної при огляданях мерців. Бо скоро то правда, що стало ся в згаданім селі, то хиба ніхто не старав ся переконати ся, або може не умів того пізнати, чи мерлець, котрого живцем поховали, дійстно помер, чи знаходить ся лиш в стані завмерлости, в т. зв. летарґу. Сумна ся й страшна подія представляє ся як слідує:

В неділю дня 29. марта помер в Мацьковичах Тимко Новак, 70-літний, богатий селянин, а его похорон відбув ся з великим торжеством дня 31. марта. По зложеню домовини до гробу, розійшли ся участники похорону домів, а лишив ся лиш гробар, що мав засипати домовину. Коли вже гріб був майже цілий засипаний, учув гробар якийсь стукіт в домовині, а сей стукіт кріпшав щораз більше. Перестрашений гробар лишив лопату і побіг до сьвященика з запитом, що має робити. Товпа народу, довідавши ся про випадок, зібрала ся сейчас на кладовищи, щоби переконати ся о правді слів гробаря. З гробу виходили глухі голоси ударів о домовину. Замість сейчас відкопати гріб і видобути домовину, почали присутні нараджувати ся, що почати. Більшість була за тим, щоби домовини не добувати, бо небіщик міг би їм лиха накоїти. Наради відбували ся доволі довго, а тимчасом стукіт в домовині не уставав, але щораз тихшав, а вкінци замовк... Аж тоді рішено відкопати і видобути домовину. По отвореню домовини представив ся видцям страшний вид. „Небіщик“ лежав мертвий боком в домовині, одну руку мав підложену під головою, одіж на нім була подерта, тіло на руках подрапане і погризене. Які муки переходив нещасливий, заким поправді помер, видко було по викривленім лици, а можна їх собі ще ліпше уявити, коли зважити, що від спущеня домовини до гробу до єї викопаня минуло близько три години.

З другої же сторони годі тут і не висказати гадки, чи ціла ся історія, котру оногді рознесла по місті і краю одна з львівских ґазет, не єсть пущена кимсь звичайна собі видумка. Ціле повисше оповідане єсть точнісенько таке саме, яке передають собі у нас люди з рода в рід і то могло би так само стати ся в Мацьковичах як і в Войтковичах, Юзьковичах або й в яких небудь инших ...вичах. Замітний також притик, що правда дуже делікатний, зроблений тою ґазетою до руского сьвященика, в котрого селі мало то стати ся.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 6 цьвітня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·30	до	12·50
Жито	10·30	до	10·50
Овес	6·40	до	6·60
Ячмінь пашний	7·—	до	7·30
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	10·50
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·50	до	6·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	90·—	до	110·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	85·—	до	100·—
Тимотка	32·—	до	36·—

Телеґрами.

Відень 8 цьвітня. Бувший віцепрезидент палати послів посол проф. Август Кайзер помер нині, проживши 58 літ.

Відень 8 цьвітня. На початку нинішного засіданя палати послів президент присьвятив посмертну згадку бл. п. Кайзерови. Межи відчитаними внесенями єсть внесене пос. Старжиньского в справі зачисленя Рави рускої, Сокаля і Жовкви до 3 кл. додатків активальних. Інтерпеляциї зголосили між иншими пос. Цеглиньский в справі надужить при виборах до сойму в Заліщиках; — пос. Брайтер в справі конкуренциї, яку робить команда корпуса у Львові друкарням і торговлям паперу. Опісля мотивував пос. Малаховский внесене в справі орґанізациї міністерства публичних робіт.

Білград 8 цьвітня. Опозиция відкинула пропозицию правительства, щоби перед дальшими пертрактациями ухвалено ще провіворню буджетову на цьвітень.

Софія 8 цьвітня. Вчера вечером відбуло ся віче при участи 10.000 осіб. Ухвалено резолюцию висказуючу подяку правительству англійскому за предложеня в справі реформ македоньских.

Лісбона 8 цьвітня. На 155 вибраних послів нової палати послів разом з кольоніями припадає 62 на реґенерадорів (партия відродженя), 59 на поступовців, 17 независимих, 2 націоналістів, 5 републиканців, 3 франкістів, 7 з партиї ґр. Альпоіна.

Лісбона 8 цьвітня. Вчерашний день минув без особливших подій. Доси арештовано 600 осіб. Заряджено значні средства осторожности.

Петербург 8 цьвітня. Петерб. Аґентия єсть уповажнена заявити, що амбасадор турецкий в виду нових донесень ґазет о збровнях Туреччини над кавкаскою границею занвив, що донесеня ті не відповідають фактам.

Лісбона 8 цьвітня. З провінциї завізвано войско в ціли скріпленя ґарнізону.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).